

Тарантинов повратак Тарантину

Први утисак са којим је публика која је гледала најновији вестерн Квентина Тарантина „Осам омражених“ (*The Hateful Eight*, код нас преведен као „Подлих осам“) изашла из биоскопа свакако је био да је гледала један квинтесенцијални

Тарнтинов филм

, у оном смислу у коме је вероватно „филм свих филмова“ овог великог америчког редитеља његов првенац „Улични пси“ (

Reservoir Dogs

, 1992). Сви његови каснији филмови, укључујући и ремек дела „Петпарачке приче“ (

Pulp Fiction

, 1995) и „Убити Била“ (

Kill Bill

vol. 1-2

, 2003-2004), која су синонимна за његову кинематографију, представљала су пре свега „тарантиновске“ филмове, где је он позајмљивао свој карактеристични стил, дијалог и естетику радњама различитих филмских жанрова (или још чешће – комбинације жанрова).

Сви ови филмови су у извесном смислу произишавали из „Уличних паса“, и овај „сирови и непатворени Тарантино“ се у мањој и већој мери читавао у сваком од њих. При томе су његова остварења по правилу са временом значајно добијала на естетици, фотографији и продукцији, али је то „техничко усавршавање“ у извесној мери било праћено извесним „ублажавањем“ оног основог Тарантиновог набоја у смеру прављења, условно говорећи, „мејнстрим филмова“. Ово је поготово случај са редитељевим мега-хитовима „Неславна копилад“ (*Inglorious Basterds*, 2009) и „Џанго расковани“ (*Django Unchained*, 2012), који су

Тарантинових „Осам омражених“ – озбиљан вестерн за озбиљно време

Пише: Никола Танасић
четвртак, 21 јануар 2016 22:30

визуално били препознатљива и очигледна ауторска дела овог аутора, али који су у основи представљали класике жанра, испричане кроз редитељеву нарочиту личну визуру. Ово се пре свега односи на основну причу, која је по правилу јасна, линеарна и једноставна, са кристално чистим и недвосмисленим порукама и црно-белом моралношћу Тарантину омиљених стрипова и филмова хонгконшке, италијанске или холивудске „Б-продукције“.

За разлику од његових филмова, „Осам омражених“ представљају управо оног омиљеног и непатвореног Тарантина, кога смо гледали у његова према два филма. Боутално насиље и гејзири крви више нису само „стилска фигура“, већ поново постају и „саме по себи сврха“ (што је управо оно што су душебрижни амерички и светски морализатори не више замерали Тарантину), прича која се прича више није једноставна и банална, већ – баш као у „Уличним псима“ и „Петпарачким причама“ – изразито комплексна, слојевита, ауторефлексивна и запетљана до неразмрсивости.

„Осам омражених“ у основи и немају причу, штавише, основни заплет приче – спровођења озлоглашеног криминалца Дејзи Домергју до вешала и њена уцена на 10 хиљада долара (пут фамозне торбе из „Петпарачких прича“ или пљачке златаре у „Псима“) представља чисти хичкоковски „Макгафин“ и повод да се отвори један вртлог карактера, личних судбина, историјских судбина, класне и расне борбе, у коме се ова основна прича (наизглед) у потпуности губи. У питању није филм *приче*, већ филм *дијал ога*, који причу веома често потискују у позадину губећи се у бескрајним дигресијама, али који нам говоре више него што би иједна прича могла да каже.

Бравуре у фотографији, сценарију и глуми

Тарантинових „Осам омражених“ – озбиљан вестерн за озбиљно време

Пише: Никола Танасић
четвртак, 21 јануар 2016 22:30

„Осам омражених“ су камеран филм, и то је још један аспект у коме подсећа на „Уличне псе“. Осамдесет одсто радње филма догађа се у једној просторији, и сценарио би са огромном лакоћом скоро без губитака могао да се адаптира за позориште. Али та херметичност и клаустрофобија га не спречава да буде невероватно динамичан и напет, баш као што редитељу и глумцима служи као повод за сјајне уметничке минијатуре, које на чисто формално-уметничком плану дижу овај филм можда чак и више од ауторових најбољих. Тарантиново пословично мешање жанрова је опет ту, и филм представља истовремено и каубојац, и мистерију, и историјску драму, и психо-трилер, а на моменте чак и хорор. Истовремено, у чисто визуалном, сценографском и костимографском смислу, он представља узоран пример Вестерна у још јачем смислу него што је то његов славни претходник „Џанго“.

Ако на плану камере и визуелног приповедања у Тарантиновим филмовима видимо константне узлете и напредак („Осам омражених“ је у једнаком смислу визуална посланица као и „Убити Била“, „Неславна копијид“ или „Џанго“), онда на плану сценарија уметник остаје константан и непромењив, једнако бриљантан у безмало свакој написаној реченици. Најновији филм није никакав изузетак, његови дијалози се гледају са сладострастном напетости, без обзира да ли је реч о оптужбама за убиство и расправи о природи правде, или о домаћем паприкашу и „*laissez-faire* односу према шеширима“. У том смислу три сата, колико траје ова каубојска драма, гледаоцу начисто пролете, и насилна пауза у биоскопима која нецеремонијално сече филм на два дела делује потпуно сувишно и непотребно.

Тарантинових „Осам омражених“ – озбиљан вестерн за озбиљно време

Пише: Никола Танасић
четвртак, 21 јануар 2016 22:30

**THE 8TH FILM FROM
QUENTIN TARANTINO**

Тарантинових „Осам омражених“ – озбиљан вестерн за озбиљно време

Пише: Никола Танасић
четвртак, 21 јануар 2016 22:30

